

Ztracení věřící

Ladislav Hodač – Sedlčany 18.7. 2026

Úvod

V **Evangeliiu podle Jana 6,52–66** vidíme situaci, ve které mnozí učedníci přestali s Ježíšem chodit.

Ježíš řekl: **Jan 6,53** „**Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.**“

Židé tomu rozuměli doslovně a výrok je pohoršil. Ve skutečnosti Ježíš mluvil obrazně o **plném přijetí Jeho osoby, Jeho oběti a Jeho života**, podobně jako přijímáme chléb do svého těla. Později sám vysvětluje:

Jan 6,63 „**Duch dává život, tělo nic neprospívá. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život.**“

To ukazuje, že jeho řeč nebyla o doslovném pojídání těla, ale o duchovním přijetí Krista vírou.

Co učedníky odradilo?

Ježíš od nich žádal víc, než byli ochotni dát. Chtěli Mesiáše, který je nasytí a osvobodí politicky. Ježíš jim místo toho nabídl cestu sebezapření, víry a úplné závislosti na Ném. Jeho slova narazila na jejich předsudky, pýchu i vlastní představy o tom, jak má Mesiáš jednat.

Proto mu řekli **Jan 6,60** „**Tvrdá je tato řeč. Kdo to může poslouchat?**“ „Tvrdá“ zde neznamena nesrozumitelná, ale **nepřijatelná, příliš náročná**.

Zajímavé je, že **Ježíš své výroky nezmírnil**. I když viděl, že mnozí odcházeli, své učení nepřizpůsobil jejich očekáváním. Dokonce se zeptal svých Dvanácti: **Jan 6,67** „**I vy chcete odejít?**“

Za všechny odpověděl Šimon Petr: **Jan 6,68** „**Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.**“

Petr možná ještě všemu nerozuměl, ale **důvěřoval Ježíši více než svému vlastnímu porozumění**. To je ostrý kontrast k těm, kteří odešli, protože přijali za měřítko vlastní úsudek.

Problém těch, kteří odešli, byl ten, že **nechtěli přijmout Mesiáše takového, jaký skutečně byl**. Chtěli Krista, který naplní jejich očekávání, ale odmítli Krista, který žádá proměnu srdce.

Stejně jako tehdy i dnes mnozí chtějí Ježíše, ale jen takového, který potvrzuje jejich názory, splňuje jejich očekávání a nevyžaduje změnu života. Když Jeho Slovo usvědčuje, vyzývá k poslušnosti nebo k sebezapření, stává se pro ně „tvrdou řečí“.

Pravý učedník však nepřetváří Krista podle sebe, ale nechává Krista proměňovat sebe. Otázka, kterou Ježíš položil Dvanácti, „**I vy chcete odejít?**“ zůstává aktuální i dnes, když člověk narazí na nepopulární poselství. Každý z nás se musí rozhodnout, zda bude následovat Ježíše podle svých představ, nebo Ježíše takového, jak se zjevuje v Písmu.

Pán Ježíš v evangeliu podle Matouše předkládá lidem dvě brány a dvě cesty života. Každý člověk jde po jedné z nich.

Matouš 7:13-14 ¹³Vejděte těsnou branou, protože široká je [brána] a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. ¹⁴Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!

Koncept dvou cest se neomezuje pouze na tento verš. Podobnou myšlenku najdeme i v knize

Deuteronomium 11:26 Pohleď, kladu dnes před vás požehnání a kletbu.

Jeremiáš 21:8 A tomuto lidu řekni: Toto praví Hospodin: Hle, kladu před vás cestu života a cestu smrti.

Mělo by nás bytostně zajímat, po které cestě se jako křesťané, adventisté sedmého dne, ubíráme. **List Efeským 6:12** Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech.

Apoštol Pavel hovoří v listu Římanům o lidech jejichž srdce se ocitlo ve tmě.

Římanům 1:21 Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě.

Když apoštol Pavel jako žid mluví o **srdci, které se ocitlo ve tmě**, tak má na mysli centrum celé osobnosti, myšlení, rozhodování, vůli a celkové směřování života. Nejde tedy jen o pocity nebo emoce.

Od pádu Adama se lidstvo stále více vzdalovalo od Boha a upadalo do vzpoury proti svému Stvořiteli. Hřích tak zatemnil lidskou mysl, že člověk ztratil schopnost správně rozpoznávat a chápat Boží pravdu. Právě toto zatemnění lidského myšlení bylo a dodnes zůstává jedním z hlavních Satanových cílů.

Jedním z příkladů, jak se projevuje srdce, které se ocitlo ve tmě, byla neschopnost lékařky-vědkyně **Dr. Nishi Vermové** odpovědět před americkým senátem na jednoduchou otázku, **jestli mohou muži otěhotnět?**

Toto slyšení se konalo v lednu 2026 pod názvem „Ochrana žen: Odhalování nebezpečí léků na potrat“ (Protecting Women: Exposing the Dangers of Chemical Abortion Drugs).

Otázku „mohou muži otěhotnět?“ jí opakovaně (více než 10 krát) kladl republikánský senátor **Josh Hawley** (z Missouri).

Dr. Vermová neustále trapně kličkovala a vyhýbala se na otázku odpovědět přímo. Namísto toho argumentovala tím, že se stará o pacienty s různými identitami a že **podle jejího názoru nejsou takto polarizující otázky vědecké, ale spíše politicky motivované.** Senátor Hawley ji přitom opakovaně upozorňoval, že se pouze snaží zjistit základní biologickou realitu...

Záznamy z tohoto slyšení vyvolaly v amerických médiích značnou debatu o průsečíku vědy, genderové identity a politiky.

Srdce, které se ocitlo ve tmě, mohou mít nejen pohané, nebo ateisté, ale i v Boha věřící lidé. Neříká snad Pán Ježíš v Evangeliu podle **Matouše 7:21** *Ne každý, kdo mi říká: "Pane, Pane", vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.*

Největší klam tedy není ve světě v sekulárním prostředí, ale v církvi. Nejnebezpečnější lež není ta, která Boha popírá, ale ta, která **vypadá jako evangelium**. Satan nevede všechny lidi k otevřenému odporu vůči Bohu. Mnohé vede k **náhradě pravdy falešným evangeliem**.

Po široké cestě do záhuby jdou dvě skupiny věřících křesťanů.

1. Ti, kteří chtějí být spaseni ve svých hříších.

Touží po záchraně, ale nechtějí změnu charakteru. Chtějí, aby jim Bůh ve své milosti hříchy odpustil, ale nechtějí být očištěni. Chtějí nebe, ale nechtějí svatost. Jeden z textů, který jasně vyvrací názor, že křesťanům nezbyvá nic jiného než zůstat ve svých hříších, najdeme v **Listu Římanům 6:1–2** ¹*Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost?* ²*Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm ještě mohli žít?*

List Titovi 2:11–12 ¹¹*Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem* ¹²*a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku,*

Evangelium podle **Jana 8:34–36** ³⁴*Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu."* ³⁵*A otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn.* ³⁶*Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.*

Jednou přišel k Ježíši bohatý mládenec a ptal se: „*Co mám činit, abych měl věčný život?*“ Když mu Ježíš ukázal jeho modlu — jeho majetek — odešel smutný. Ne proto, že by nevěřil. Ale proto, že **nechtěl opustit svoji modlu, svůj hřích**.

Je to stejné jako u lidí, o kterých mluví Evangelium podle **Jana 1:9–10** ⁹*Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět.* ¹⁰*Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal.*

Světlo přišlo na svět v osobě Božího Syna, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo. Neodmítli Krista proto, že by nerozuměli Jeho poselství, ale proto, že Jeho světlo pravdy odhalovalo stav jejich srdce a volalo je k proměně.

Mnozí chtějí Ježíše jako Zachránce od následků hříchu, ale ne jako Pána svého života. Chtějí požehnání kříže bez cesty následování, odpuštění bez pokání a milost bez proměny, kterou pravá Boží milost vždy působí.

Ale Ježíš říká: **Lukáš 9:23** *Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a [každý den] vezme svůj kříž a následuje mne.*

Bez toho není uřednictví. To tedy byla ta první skupina věřících, kteří jdou po široké cestě do záhuby.

Ta druhá skupina lidí, kteří jdou po široké cestě do záhuby jsou

2. Ti, kteří si chtějí spasení zasloužit

Druhá skupina je na první pohled úplně jiná. Tito lidé nechtějí žít v hříchu. Snaží se. Bojují. Dělají dobré věci s myšlenkou, že Bůh mě přece přijme, protože jsem dost dobrý. Problém těchto lidí je jiný než těch v první skupině. **Oni nepřijali Boží milost jako dar.**

Ale v Bibli je psáno – **List Efezským 2:8–9** ⁸Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás -- je to Boží dar; ⁹není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.

Lidé, kteří si o sobě myslí že jsou na tom před Pánem Bohem docela dobře asi nikdy nečetli text u proroka **Izajáše 64:5** **Všichni jsme jako nečistý a všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho. Všichni jsme zvadli jako listí a naše viny nás odnášejí jako vítr.**

Lidé, kteří nepřijali milost jako dar, připomínají farizea z podobenství v Evangeliu podle **Lukáše 18:10-12**. ¹⁰Dva lidé vystoupili do chrámu, aby se pomodlili: jeden byl farizeus, druhý celník. ¹¹Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: "Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, lupiči, nespravedliví, cizoložníci, nebo i jako tento celník. ¹²Postím se dvakrát týdně a dávám desátky ze všeho, co získávám."

Na první pohled to byl zbožný člověk. Ale jeho srdce bylo plné pýchy. Zdá se jako by říkal: „Bože měl bys být vděčný, že máš mezi všemi těmi ostatními hříšníky někoho jako jsem já. Pak vyjmenoval několik hříchů, kterými se neprovinil, ale očividně mu uniklo, že on, stejně jako my všichni, má v sobě od narození přebývajících hřích jako princip sobectví, jak o tom hovoří apoštol Pavel.

Římanům 7:20 Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to již já, ale hřích, který ve mně přebývá.

Pavel skutečně vidí v člověku něco hlubšího než pouhý sklon – vidí moc hříchu, princip sobectví a vzpoury proti Bohu, který člověk sám nedokáže překonat. Proto je podle něj nezbytné nové narození a působení Ducha svatého.

Vedle farizeje stál celník, ten se modlil úplně jinak. **Lukáš 18:13** Avšak celník, který stál opodál, nechtěl ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: "**Bože, projev milost mně hříšnému.**"

V řeckém textu je doslova něco jako „mně, tomu hříšníkovi“. Nevyjmenovává konkrétní hříchy. Neříká: „Odpusť mi, že jsem udělal to, nebo ono.“ Celá jeho osoba stojí před Bohem jako hříšná. To je důležité poznání.

Farizeus hodnotí své skutky nekradu, necizoložím, postím se, dávám desátky.

Celník jde hlouběji neporovnává jednotlivé skutky, neobhazuje se, neodvolává se na své zásluhy, prostě uznává před Bohem svůj stav jako hříšníka z podstaty. Chápe, že jeho problém není jen v tom, co dělá, ale v tom, kým je. Neprosí pouze o odpuštění činů, ale o milost pro sebe jako hříšníka. To je začátek pravého pokání.

Proto Ježíš říká **Lukáš 18:14** **Pravím vám, že ten sestoupil do svého domu ospravedlněn spíše než onen farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude pokořen, kdo se však pokořuje, bude povýšen.**

Starší syn – ztracený v poslušnosti z nesprávného motivu

Do skupiny lidí, kteří si chtějí spásu zasloužit patří i starší syn z podobenství o marnotratném synu.

Evangelium podle **Lukáše 15:25–29** ²⁵Jeho starší syn byl na poli. Když přicházel a přiblížil se k domu, uslyšel hudbu a tanec. ²⁶Zavolal si jednoho ze služebníků a vyptával se, co to má znamenat. ²⁷On mu řekl: "Přišel tvůj bratr a tvůj otec zabil tučné tele, že jej dostal nazpět zdravého." ²⁸**Rozhněval se a nechtěl vejít.**

²⁹On však svému otci odpověděl: "**Hle, tolik let ti sloužím** a nikdy jsem nepřestoupil tvůj příkaz, ale nikdy jsi mi nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli."

Starší syn nikdy neodešel z domu, ale svého Otce nikdy správně nepoznal. Jeho slova to odhalují: „Tolik let ti sloužím...“ Neřekl „miloval jsem tě“ — ale „sloužil jsem“. To není vztah syna. To je duch otroka.

Ztracený tedy může být nejen očividný hříšník, ale i někdo zdánlivě poslušný. Jeho problémem nebyl hřích navenek. Jeho problémem byla pýcha a samo-spravedlnost uvnitř. Patřil do kategorie lidí, o kterých Ježíš říká v Evangelium podle **Matouše 23:27–28** ²⁷Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože se podobáte obíleným hrobům, které se zvenčí zdají pěkné, ale uvnitř jsou plné kostí mrtvých a veškeré nečistoty. ²⁸Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste plni pokrytectví a bezzákonnosti."

Společný problém obou skupin

Na první pohled se obě skupiny lidí zdají být opačné. Jedni milují hřích. Druzí milují vlastní spravedlnost. Ale obě mají stejný problém: **Nechtějí se plně odevzdat Kristu**. Jedni říkají: „Věřím, Pane, ale nech mi můj hřích.“ Druzí říkají: „Podívej se Pane, co všechno jsem pro Tebe udělal. Měl bys mě spasit.“

Ellen White ukazuje, že tyto dva klamy nejsou jen osobní, jsou i **systémové**.

V knize Velký spor věků na straně 572 popisuje odpadlé náboženství takto: (Lidé) „hledají způsob, jak na Boha zapomenout, chtějí však budít zdání, že na Něho myslí. Papežství se tomuto požadavku dokázalo přizpůsobit. Zaměřilo se na dvě kategorie lidí, a tím vlastně zahrnuje takřka celý svět: ty kdo chtějí být spasení se svými zásluhami, a ty, kdo chtějí být spasení i se svými hříchy. V tom je tajemství jeho moci.“

Jinými slovy: můžeš zůstat v hříchu a být „spasen“, nebo si můžeš svou spásu „odpracovat“.

Ale v obou případech chybí skutečná proměna srdce a chybí živý Kristus v člověku.

To nás přivádí k velmi vážné otázce. Jak je možné, že věřící lidé mohou být ztraceni, a přitom o tom vůbec neví?

Odpověď nacházíme v poselství Laodicejské církvi.

Ellen White opakovaně napsala, že poselství Laodiceji se zvláštním způsobem vztahuje na adventisty sedmého dne. Ne proto, že bychom byli horší než ostatní, ale proto, že jsme přijali velké světlo a hrozí nám nebezpečí, že budeme spokojeni se svým poznáním, zatímco nám bude chybět živý vztah s Kristem.

Ježíš říká: **Zjevení 3:17** „**Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.**“

Všimněme si, co je zde největším problémem. Ano Laodicea je chudá, slepá a nahá. Ale největším problémem je, že si to neuvědomuje.

Myslí si, že je bohatá. Myslí si, že je v pořádku. Myslí si, že nic nepotřebuje. To je nejnebezpečnější duchovní stav. Člověk, který ví, že je nemocný, hledá lékaře. Člověk, který ví, že je ztracený, hledá záchranu. Člověk, který ví, že je hříšník, nejen podle svých skutků ale i ze své přirozenosti, volá po milosti. Ale člověk, který si myslí, že je zdravý, zatímco umírá, nebude hledat pomoc.

Právě to byl i problém farizea. Přišel do chrámu, ale neviděl svůj skutečný stav. Myslel si, že je bohatý. Myslel si, že je spravedlivý. Myslel si, že nic nepotřebuje.

Stejný problém měl starší syn. Byl v domě svého otce. Nikdy neodešel do daleké země. Byl poslušný. A přesto neznal otcovo srdce. Když se jeho bratr vrátil domů, ukázalo se, co je skutečně v jeho nitru. Ne radost, ale závist. Ne láska, ale pýcha. Ne synovský vztah, ale duch otroka. Také on byl laodicejský.

A podobně byl na tom bohatý mládenec. Byl přesvědčen, že zachovává přikázání. Byl morální. Byl nábožný. Ale když Ježíš odhalil modlu jeho srdce, ukázalo se, že je duchovně chudý, i když si myslel, že je bohatý.

Laodicea je stav srdce. Jsou to lidé, kteří znají pravdu, ale ne Krista. Mají náboženství, ale nejsou narození znovu. Mají formu zbožnosti, ale chybí jim živé spojení s Bohem. Ale Ježíš to s Laodiceu nevzdává. Říká: **Zjevení 3:18** Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl, bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast k pomazání svých očí, abys viděl.

Kristus je odpovědí na naši chudobu. Kristus je odpovědí na naši nahotu. Kristus je odpovědí na naši slepotu. Největší tragédií není až tak být hříšníkem. Největší tragédií je být hříšníkem a namlouvat si, že je vše v pořádku. A právě proto Duch svatý přichází, aby nám ukázal pravdu o nás samých, abychom přestali důvěřovat sobě a začali důvěřovat Kristu.

Jediná cesta

Pravé evangelium nás volá, abychom se vzdali jak své vzpoury proti Bohu, tak své vlastní spravedlnosti jako prostředku k získání Boží přízně, a abychom přijali Krista jako svou jedinou naději, svou spravedlnost, svůj život a svého Pána.

Pokud bych měl shrnout biblické poselství o spáse do jediné věty, pak bych řekl:

Jediná cesta do Božího království je skrze sjednocení s Ježíšem Kristem vírou, které vede ke znovuzrození a novému životu v NĚm.

Ježíš neřekl, že existuje více cest. Řekl: Evangelium podle **Jana 14:6** „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

A o vstupu do Božího království řekl: Evangelium podle **Jana 3:3** „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“

To je důležité vzhledem k tomu, o čem jsme mluvili. Jestliže v člověku přebývá moc hříchu, pak problém není jen v tom, že potřebuje odpuštění za minulé skutky. Potřebuje nový život. Potřebuje mít podíl na Božské přirozenosti. Potřebuje, aby Kristus žil v něm.

Proto Pavel píše: **List Galatským 2:19-20** ¹⁹ ... S Kristem jsem ukřižován: ²⁰Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

Biblická cesta tedy není: snažit se být dost dobrý, nahromadit dostatek dobrých skutků nebo zdokonalit starého člověka. Starý člověk má být ukřižován s Kristem a člověk má přijmout nový život od Boha.

Schématicky:

1. Duch svatý nás usvědčí že jsme hříšníky ze své podstaty.

2. Bůh nás ve své milosti vede k tomu, abychom činili pokání a obrátili se ke Kristu.
3. Vírou, která je také darem, přijímáme Kristovu oběť a spravedlnost.
4. Působením Ducha svatého jsme znovuzrozeni.
5. Kristus v nás přebývá a proměňuje naše životy.
6. Z milosti Boží vytrváváme v Kristu až do konce.

Ježíš to vyjádřil velmi jednoduše: **Evangelium podle Jana 15:4** *Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstává-li v révě, tak ani vy, jestliže nebudete zůstat ve mně.*

V jádru tedy není cestou do Božího království nějaký systém pravidel, ale **osoba Ježíše Krista, který skrze působení Ducha svatého přebývá v člověku.** Boží království zdědí ti, v nichž byl princip vzpoury nahrazen Kristovým životem skrze nové narození.

Otázka na konec: Po jaké cestě jdeš ty?